

เกี่ยวก้อย

บทที่ 13

บุงกีโทรศัพท์มาตาม เธอเป็นคนใสๆ ไม่ติดใจใครใครนาน เพราะอย่างนั้น น้ำเสียงที่ดังมาจึงไม่ต่างจากสาวน้อยสดใสคนเดิม

แต่ฉันซี ที่ตอบโต้ปฏิเสธอย่างรักษาท่าที

“ฉันไม่วางนะบุงกี”

“หือ... ไม่วางอีกแล้ว... ด้อยตั้งทำอะไรถึงไม่วาง เธอไม่อยากมา ไซ้ใหม่ ทำไมเธอถึงได้เปลี่ยนไปอย่างนี้”

“ฉันไม่ได้เปลี่ยนไป ฉันเป็นของฉันอย่างนี้นานแล้ว ฉันแค่ ไม่ได้เป็นอย่างที่เธออยากให้เป็นแค่นั้นเอง”

“ด้อยตั้งยังโกรธฉันหรือ”

“ฉันไม่ได้โกรธ”

“โกรธซี ถ้าไม่โกรธด้อยตั้งต้องไม่เป็นอย่างนี้”

“ถ้าไม่โกรธ ฉันต้องตามใจเธอทุกอย่างไซ้ใหม่” นี่ไง นิสัยเลวๆ ของฉัน ที่ป้าๆ ว่าเสมอ

ฉันพาลกับเธอ บุงกีก็เลยงอน “งั้นก็ตามใจ” เธอบอกไปแล้ว ตัดการติดต่อ แล้วฉันก็รู้สึกเสียใจที่พูดไม่ดี ทั้งๆ ที่เธอดีกับฉันเสมอ

ถ้าคนดีๆ อย่างบุงกี ฉันยังคบไว้เป็นเพื่อนไม่ได้แล้วจะคบกับใคร เพราะอย่างนี้ไซ้ใหม่ ฉันจึงไม่มีเพื่อนดีๆ กับใครเขา มีแต่มดแดงที่ แข็งกระด้างเกร่ พัวพันกับอบายมุขและงานผิดกฎหมาย

ช่างเถอะ... ฉันปลอบตัวเอง เราคบกับเขาไม่ได้เพราะว่าเรา มันคนละเผ่าพันธุ์ จะยังงี้ก็ต้องมีเหตุให้แตกแยก เราเป็นเด็กข้างถนน เราเหมาะจะคบหากับคนอย่างมดแดง โชคชะตาถึงพาเรามาทางนี้

ฉันยังปลอบตัวเองว่า ถ้ามาทางนี้แล้วได้พบกับ กลด มันก็ไม่ เลวนักหรอก

ในระยะนี้มดแดงมีธุระกับบ้อมมากขึ้น บ้อมเป็นคนริเริ่มชักชวน มดแดงเข้าบ่อนไฟ ครั้งนี้ต่างก็เสียหายเป็นหนี้ใครบางคนทีซลุกอยู่ที่นั่น ก็เลยเดือดร้อนต้องทำงานชดใช้

ถ้าไม่มีเรื่องสำคัญ มดแดงจะไม่อนุญาตให้บ้อมมาหาที่บ้าน วันนั้นบ้อมมา! มดแดงรีบออกมารับที่ประตูบ้าน ชูบชูบกัน ฉันตาม ออกมาดู สีหน้าและสายตาของบ้อมที่หันมามองอย่างระแวงระไวทำให้ ฉันรู้สึกอึดอัด แต่ก็จำเป็นต้องตอบรับการทักทาย

ฉันโล่งใจที่บ้อมขี่มอเตอร์ไซด์กลับไปหลังจากที่พูดกันเพียงครู่เดียว

“ฉันต้องไปส่งของกับบ้อม” มดแดงบอกด้วยท่าทีไม่ทุกข์ไม่ร้อน แต่ว่าทำให้ฉันวิตกกังวล

“ไปส่งที่ไหน อย่าไปเลยนะมดแดง ไม่ดีหรอก”

“ฉันยังใช้หนี้ไม่หมด”

“ก็ทำงานซี”

“ทำงานทั้งชาติก็ไม่พอไซ้หนี้” เธอพูดหน้าตาเฉย

พูดถึงเงินทองแล้วฉันไม่มีสิทธิ์จะช่วยใคร ก็เลยได้แต่เจียบ

มดแดงหายไป...

ที่แรกฉันก็โล่งใจที่ไม่มีใครมาคิดขวางในระหว่างฉันกับกลด แต่ แล้วฉันเองกลับเป็นฝ่ายรอคอยให้เธอกลับมาช่วยปลอบใจ

ฉันเสียหน้าตาเพราะกลด..... ฉันไม่อยากจะนึกถึงมันเลย.....

ฉันเพิ่งรู้จักกลดไม่นาน แต่เพราะฉันไม่มีครอบครัวไม่มีพี่น้อง ไม่มีคนรักและไม่มีเพื่อน แล้วเราก็มืออะไรคล้ายๆ กัน เข้ากันได้เป็น อย่างดีทำให้ฉันรู้สึกสนิทใจเหมือนเราเป็นครอบครัวเดียวกัน..... ความ ผิดหวังจากรักครั้งแรก ที่มีเขาแทรกเข้ามาเยี่ยวยา ทำให้ฉันรับเขา เข้าไว้ในหัวใจง่าย ๆ

กฤดาการ แทบจะไม่มีจุดหมายอีกต่อไป สุภาพบุรุษสุดเท่ ผู้เพียบพร้อมร่ำรวย อุตสาหกรรมพาสีหน้าประณีประนอมมาหาที่ร้าน แต่ฉัน ก็ไม่ได้โอนอ่อนนุ่มตาม

“สบายดีหรือ”

พี่ชายที่แสนดี เริ่มต้นด้วยคำทักทายที่แฝงความรู้สึกอึดอัด

อีกชั่วครู่ก็วกเข้าเรื่อง “บุงกี อยากให้ด้อยตั้งไปซ่อมวายน้าและทบทวน หนังสือเรียนด้วยกัน ถ้าชาจะไม่ทันสอบคัดเลือก”

“ด้อยตั้งไม่สนใจเรื่องนั้นแล้วละ”

“ทำไมล่ะ” สีหน้าเขาผิดหวังกับท่าทีที่คล้ายคนไร้เหตุผลของฉัน

“อย่าเอาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มาใส่ใจซิ เด็กๆ ทะเลาะกันนี่เป็นเรื่องธรรมดา พี่เองเป็นพี่น้องกันก็ยิ่งเถียงกันบ่อยๆ”

ฉันเมินหน้าหนี ทำสีหน้าคือตั้งใจเป็น “นิสัยเลวๆ” อีกอย่างหนึ่งที่น่ารำคาญ ชอบว่า ได้ยินเสียงอ่อนๆ เหมือนอ่อนใจ พูดต่อ

“อย่าเป็นห่วงเรื่องถกทวงกับสินมนัสเลย ไม่มีใครบอกสองคนนั้นหรอกว่าต้องตั้งพูดว่าอะไร สินมนัสกับพ่อเขายังเต็มใจจะช่วยให้ตั้งตั้งได้รับทุนเข้าเรียน เมื่อวันก่อนคุณพ่อคุณแม่พี่ก็ถามหาตั้งตั้ง เพราะจะพูดเรื่องนี้”

สินมนัสติดกับฉันอย่างนั้นจริงๆ หรือ แต่ว่าเขาบริสุทธิ์ใจหรือเปล่า หรือว่าจะมีบุญคุณติดค้างให้ชดใช้ในภายหลัง สัมผัสที่เขากดดันเกินเหตุ ในเวลาที่เดินรำคุ่น กับกิริยาท่าทีหลิวตาหยอกเย้าบอกล้อ ทั้งอาการมองเหมือนสำรวจตรวจตราแทบจะทะลุเสื้อผ้า ทำให้ฉันไม่อยากจะเชื่อถือ

“แต่ถ้าไม่ยอมรับทุนนี้ก็ยังมีทางอื่น คุณแม่แค่อายากคุยให้รู้เรื่องเท่านั้น”

ฉันไม่มีคำตอบที่น่าฟังจะให้จึงได้แต่เงยหน้า และสีหน้าท่าทีก็คงคล้ายเด็กกวดคือดีที่หน้าหมั่นไส้ไม่น้อย

ฉันจะบอกยังไงเขาจึงจะเข้าใจ... ฉันไม่อยากจะกลับไปเกี่ยวข้องกับคนในบ้านของเขาและวงศาคณาญาติเพื่อนพ้องที่ยืนอยู่บนพื้นฐานที่เลืกรากกันทั้งนั้น ฉันไม่ชอบความรู้สึกผิดแปลกต่ำต้อยที่เกิดขึ้นมาในจิตใจ ฉันสบายใจที่จะอยู่ในโลกของฉันมากกว่า

ท่าทีของฉันที่ตั้งใจไม่ยอมตอบรับความหวังดีก็คงทำให้ความรู้สึกของเขาแย่งพ้ออยู่แล้ว กลดยังมาถึง ผู้ชายสองคนมองหน้ากันขีมิ้มๆ “จะไปกันหรือยัง”

กลดถามคือๆ ทั้งๆ ที่เรายังไม่ได้ตกลงกันสักหน่อยว่าจะไปที่ไหน กฤดาการ หันมามองเหมือนถามแล้วก็เดาคำตอบเอาเอง สีหน้าเขาบอกความผิดหวังเคร่งขรึม... สายตาเขาเหมือนตัดพ้อ.....

ฉันใจหายเหมือนกันเมื่อเขาบอกลา ท่าทีเหมือนจะบอกว่า
...ตกลง เธออยากไปตามทางของเธอก็แล้วไป...

ร่างสูงหนาๆ เดินผ่านไปขึ้นรถ ฉันมองตามหิวๆ ฉันปิดประตู ความสัมพันธ์ที่ตึงตึงกับคนครอบครัวนี้ด้วยมือของตัวเองแท้ๆ

แต่ก็ช่างเถอะ ดีแล้วละ ที่มันเป็นไปแบบนี้ “...ตั้งตั้งที่ต่ำต้อย เบ่งบานในคฤหาสน์หรูไม่ได้หรอก...” ฉันเห็นด้วยกับคำพูดของมดแดง พอหันกลับมา ก็พบสายตาขีมิ้มๆ ของกลดมองอยู่

“คนนี่หรือ พี่ชายของบั้งก็ เขาคงใส่ใจตั้งตั้งมากนะ”

“เขาแค่ผ่านมาเท่านั้นเองค่ะ”

“เขาวางยังงัยบ้าง”

“พ่อแม่เขาอยากรู้ว่าตั้งตั้งจะเอาอย่างไรเรื่องเรียนหนังสือ”

“แล้วตั้งตั้งคิดจะเอาอย่างไร”

“พี่กลดว่าอย่างไรล่ะคะ”

กลดพูดขีมิ้มๆ “ถ้าเรียนได้ก็ควรเรียน แต่ทางที่ติดอยู่ห่างๆ คนพวกนี้ไว้ดีกว่า” กลดพูดเพราะหวังหรือเปล่า เขารู้ตัวว่าไม่มีอะไรดีกว่ากฤดาการหรือว่าสินมนัส หากใครจะหันมาสนใจฉันจริงๆ จังๆ “ที่จริงเวลาที่พี่มีงานทำก็พอจะมีเงินมีทองคงพอช่วยได้บ้าง เมื่อก่อนนี้ เวลาได้เงินมา พ่อใครขอพี่ก็ให้ไม่เคยคิดเก็บออม ต่อไปพี่จะระวังให้มาก”

“พี่กลดไม่ต้องลำบากเพราะตั้งตั้งหรือ”

“ลำบากหรือไม่ลำบาก พี่ก็อยากดูแลตั้งตั้ง ไม่ต้องการให้หันไปหาใครอื่น”

คำพูดและท่าทีที่จริงใจทำให้ฉันปลื้ม

บ้าหลวยมองค้อนแล้วค้อนอีก ก่อนจะส่งเสียงเอ็ดอึง กลดจึงหลบไปรอข้างนอก พอปลีกตัวได้ฉันก็เกาะมอเตอร์ไซค์ของเขา แล่นลื่นไปในท้องถนน

กลดยังหลบผู้มีอิทธิพลซึ่งมีปัญหากัน ฉันรู้ว่าไม่มีอนาคตหรรษา รออยู่หากเลือกจะอยู่กับเขา

แต่ไม่รู้ว่าทำไม ถนนข้างหน้าที่รถมอเตอร์ไซค์คันเก่าพาเราไป จึงสวยงาม อบอุน ฉันตัดสินใจว่าจะไม่สนใจว่ามันจะไปสิ้นสุดลงที่ไหน หรือมีอะไรรออยู่บ้าง.....

วันนั้นเริ่มต้นอย่างสวยงาม..... ตอนเช้าฟ้าใสอากาศปลอดโปร่ง กลดมาจอดรถมอเตอร์ไซค์รอได้ร่มไม้ในชอยบ้าน ฉันไม่แปลกใจ ได้แต่หัวเราะทักทาย

“เมื่อคืนนี้เจ้านายเรียกพี่ไปพบ เขาให้เงินมาใช้ พี่เลยคิดจะพาด้อยตั้งไปเที่ยว”

“หรือคะ ไปที่ไหนกันดี”

“ไปทานอาหารทะเลอร่อยๆ กินกุ้งกินปูตัวใหญ่ๆ กันดีไหม”

“ไม่เอาหรอก ด้อยตั้งไม่ใช่คนเห็นแก่กิน พี่กลดเก็บตังค์ไว้ดีกว่า”

“เงินมีไว้ให้ใช้ ไม่ได้มีไว้ให้เก็บ” เขาพูดเจือหัวเราะ

ระยะทางไม่ไกลสำหรับการเดินทางด้วยรถจักรยานยนต์ แต่ฉันไม่รู้สึกรอคอยเบื่อหน่าย เราแวะหยุดพักเป็นระยะ แดดแฉ่งทำให้ผิวฉันระอุจนเปล่งสีแดงจัด กลดลูบแก้มแตะค้าง ประกายดาวาววามวูบวามทำให้ฉันรู้สึกขวยเขิน

“เมื่อคืนนี้พี่พูดกับเจ้านายเรื่องงาน” เขาพูดอย่างจริงจังในระหว่างอาหารกลางวัน เอาอกเอาใจฉันด้วยการวางก้ามปูหนึ่งลงในจานตามด้วยส่วนอร่อยของอาหารจานอื่น “พี่ขอเลิกทำงานเสียดๆ เปลี่ยนเป็นงานที่มั่นคงขึ้น เขาก็เลยจะฝากให้เป็นยามรักษาความปลอดภัยที่บริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง”

“เจ้านายพี่กลดใจดีจัง”

“เขารักเมตตาพี่” เป็นคำอธิบายสั้นๆ แต่สีหน้าเคร่งขรึมสัจย์ซื่อ ประกายตาหนักแน่นและจริงจัง อธิบายชัดเจนถึงเหตุผลที่กลดได้รับความรักและเมตตาจากเจ้านายของเขา

เขาพูดต่อไป “งานใหม่ทำเงินไม่มาก แคร่รับเงินเดือนไปเรื่อยๆ ถ้าทอนนอนเก่งๆ ก็จะได้เงินพิเศษบ้าง แต่พี่คิดว่าเราคงพออยู่ได้ โดยที่ด้อยตั้งก็จะได้เรียนหนังสือด้วย”

“หมาย... หมายความว่า...?”

“หมายความว่าพี่จะดูแลด้อยตั้งเอง” เขาพูดยิ้มๆ

ฉันนิ่ง ตันเต้นและตันตัน ไม่บอกปฏิเสธแม้สักคำ

ฉันมีใครรักแล้วหรือ..! กลดเป็นใครรักของฉันหรือ..! มืออุ่นๆ บีบมือฉันเมื่อจับจูงพาเดินออกจากร้านอาหาร ฉันชนหน้ากับแผ่นหลังของเขาเมื่อนั่งซ้อนหลังบนรถมอเตอร์ไซค์ ร่างของเขาอบอุ่น เป็นที่เกาะยึดเดียวที่ฉันมีในชีวิต..... และฉันก็พอใจ

ฉันผลอยยิ้มกว้างกับลมฟ้าอากาศ ตันไม้และเสาไฟฟ้า

ที่ปีแล้วนี้ตั้งแต่เกิดมา ที่เพิ่งจะรู้สึกตืออย่างนี้

เราสนุกสนานกับสายลม แสงแดด และชายหาดเมื่อวิ่งไล่วิ่งหนีกันท่ามกลางเกลียวคลื่นลูกใหญ่ในยามบ่าย มือของเขาอบอุ่นแข็งแรง ท่อนแขนแข็งแรงมั่นคง ที่รวบรัดร่างเปียกปอนของฉันเหวี่ยงเล่นไปมา ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกต่อต้านผิดแปลกแม้แต่น้อย เราเล่นกับเด็กๆ ที่ชายหาด หัวเราะประสานเสียงกันเป็นระยะ...

ตอนนั้นฉันลืมไปสนิทว่าที่จริงแล้วโลกนี้โหดร้าย... ไม่ได้รื่นรมย์สดสวย.....

กลดซื้อเสื้อผ้าที่เรียงราย แขนวนชายข้างทางให้เปลี่ยน เราเช่าห้องอาบน้ำจืด ล้างน้ำทะเลออกจากเนื้อตัวผมเผ้าจนสะอาดสดชื่น แล้วรถก็เกิดเสีย เขาตรวจดูรู้ว่าต้องเปลี่ยนอะไหล่ตัวเล็กๆ ซึ่งแตกหักเพราะหมดสภาพ แต่หลังจากที่เสาะหาร้านขายแล้วได้คำตอบที่ไม่สบใจ จึงตัดสินใจเช่าห้องให้ฉันพักผ่อนนอนรอ ตัวเองเรียกรถอีกคันหนึ่งไปหาซื้ออะไหล่และอุปกรณ์จำเป็น ที่สุดท้ายช่างกลับมาช่วยกันแก้รถง่วนฉันซักเสื้อผ้าที่เราใส่มาแต่แรกนำขึ้นแขวนตากลม แล้วไถลเดินดูข้าวของที่วางขาย ชื่อน้ำดื่มกลับมาบริการแล้วอ่านหนังสือรอคอยจนผลอหลับ

จนมืดค่ำกลดจึงแก้รถเสร็จเดินเหียงตักเปิดประตูเข้ามา

“จะเอายังไงกันดี กลับตอนนี้ก็มีตึงเกินไป ค้างคืนได้ไหม”

เสียงถามไม่มั่นใจ สีหน้าเขาอดอ้อนระคนขอโทษขอโพย “พี่รับรองว่าจะไม่รังแกด้อยตั้ง”

ฉันหลบตา ตอบในใจว่า ฉันไว้ใจเขา และยินดีวางชีวิตไว้ในมือของเขาแล้ว

กลดอาบน้ำชำระเหงื่อไคล แล้วพาไปทานอาหาร

หลังจากนั้นเราจูงกันเดินเล่นที่หาดทราย คลื่นลมสงบ พระจันทร์สวยเกือบเต็มดวงและท้องฟ้าก็โปร่ง เห็นเมฆบางๆ กระจายตัวตรงนั้นตรงนี้ แต่ก็ยังเห็นกลุ่มดาวพราวระยับ ท้องฟ้าสวย เป็นใจ อำนวยอวยพรให้แก่ความรักของเราหรือเปล่า คำนี้กลดตีเบียร์จึงออกจะเมาเขาร้องเพลงเบาๆ มองฉันด้วยประกายตาสีฟ้าซึ่งวาววาม

ฉันรู้สึกหลงใหลดวงตาคู่นั้น

ฉันพอจะเดาออกว่าจะเกิดอะไรหากว่าเรากลับเข้าห้องพัก แต่ก็แน่ใจว่าหากฉันไม่ยินยอมพร้อมใจ กลตก็จะไม่ตั้งต้นขึ้นขึ้น ก็เขาเป็นสุภาพบุรุษลูกผู้ชายที่สัตย์ซื่อมีน้ำใจไม่น้อยเลย แล้วฉันก็อายุเต็มยี่สิบปีแล้ว จะแปลกอะไรถ้าจะมอบร่างกายให้คนรักเซซม เราอาจจะอยู่ด้วยกันนานจนตายไปข้างหนึ่งโดยไม่ต้องมีพิธีแต่งงาน ก็ฉันและกลตไม่มีพ่อแม่ญาติพี่น้องสักหน่อย จะต้องสนใจใยดีอะไรหนักหนากับขนบธรรมเนียมประเพณีพิธีรีตอง

ผู้คนบริเวณที่พักยังไม่หลับเมื่อเรากลับมา บ้านพักใกล้เคียงบางหลังเปิดไฟสว่าง บางหลังมีหนุ่มสาวจับกลุ่มกันที่หน้าระเบียง เล่นกีตาร์ร้องเพลงพูดคุยหัวเราะกันครึกครื้น

กลตโอบไหล่ฉันพาขึ้นบันได ไชกุญแจเปิดประตู ครั้นเราพ้นจากสายตาของโลกภายนอกอยู่กันตามลำพัง เขาก็กอดและจุมพิตฉัน..... อย่างหนักแน่น อย่างเช่นที่ผู้ชายจะกระทำกับผู้หญิงที่เขารัก

ฉันไม่เคยถูกจูบมาก่อนเลย ไม่เคยถูกสัมผัสด้วยความรักความเสน่หา มันเป็นครั้งแรกในชีวิต...! เขาถอดเสื้อออก เห็นรอยแผลเป็นที่เคยดึงความสนใจของฉันแต่แรก แต่ครั้นฉันยังยึดชายเสื้อของตัวเองไว้แน่นเขาก็ไม่จุ่มหอมหักหาญ นอนลงบนเตียง ดึงฉันแนบอก

“แผลเป็นพวกนี้พี่กลตได้มายังไงคะ”

เสียงเขาขริม “พี่จำไม่ได้แล้ว”

“รู้ไหมว่าต้อยตึงก็มีแผลเป็นแบบนี้เต็มหลังไปหมดคล้ายๆ พี่กลตนี่แหละ เพราะอย่างนั้นต้อยตึงถึงไม่ยอมไปซ่อมวายน้ำกับบุงก็เพราะว่าไม่กล้าสวมชุดลงสระ กลัวว่าคนอื่น เห็นแล้วจะชกถาม”

“จริงหรือ”

เขาตะแคงร่าง ยกศีรษะขึ้นมอง ฉันพยักหน้า พลิกกายดึงชายเสื้อให้ดู

“แล้วต้อยตึงได้แผลพวกนี้มายังไง”

เพราะอยู่ในอ้อมกอดของคนที่คุณรักและไว้วางใจ และเรื่องร้ายได้ผ่านไปนานแล้ว เสียงเล่าจึงแจ่มใสไม่สะทกสะท้านหัวนกลัว

“ตอนเด็กๆ พ่อเลี้ยงพอมาก็เอาบุหรี่ปู เขาจับนอนคว่ำทับไว้ไม่ให้ดิ้น กอดหน้ากับหมอนจะได้ไม่ร้องไห้เสียงดัง แล้วเขาก็หัวเราะชอบใจ”

กลตชะงักกันหนึ่งซีก ท่าทีเปลี่ยนเป็นคนละคน “แล้ว... แล้วแม่ไม่ช่วยเลยหรือ” เสียงเขาพรั่น แหบแห่งสะดุดติดขัด

“ไม่รู้ซี ต้อยตึงยังเล็กก็เลยจำไม่ได้”

“แม่... แม่ของต้อยตึงชื่ออะไร พ่อเลี้ยงชื่ออะไร”

เขาถามทำไมนะ ฉันสงสัยแต่ก็ตอบโดยดี

กลตจ้องหน้าฉันด้วยประกายตาตระหนกจนฉันแปลกใจ แล้วเขาก็ผุดลุกขึ้นนั่งหันหลังให้ ก้มหัวต่ำซุกหน้ากับฝ่ามือ

ฉันได้ยินเสียงครวญครางแว่วๆ เห็นอาการส่ายศีรษะเป็นระยะ

“พี่กลต พี่เป็นอะไรคะ”

เขาครวญครางพลางส่ายหน้าแทนคำตอบ เขาไม่สบายกระมังปวดหัวหรือ... ตัวร้อนหรือเปล่า

พอมือฉันแตะถึงตัวเขาก็ผละลุกหนี หยิบเสื้อขึ้นสวมพูดเสียงสั่นไม่ยอมมองหน้า

“พี่ไม่สบาย... ต้อยตึงนอนก่อนเถอะ”

เขาเปิดประตูออกไปเฉยๆ

ฉันงุนงงเดินตามดู เห็นร่างสูงๆ ตัวดำขาขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ กระแทกท้ายสตาร์ทเครื่อง แล้วอีกชั่วครู่ก็พารถหายไปในความมืด

ฉันไม่เข้าใจและไม่สบายใจเลย นอนหลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน จนเช้ากลตก็กลับมาในสภาพเมามาย วางเงินให้จำนวนหนึ่ง พูดโดยไม่ยอมมองหน้ามองตา

“พี่ขอโทษ... พี่เสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น... เสียใจจริงๆ...”

“พี่กลต มันไม่ได้เกิดอะไรขึ้นสักหน่อย ต้อยตึงไม่ได้โกรธเลย”

“แต่พี่ต้องไปแล้ว” เขารีบพูดเหมือนไม่อาจทนอยู่แม้สักเพียงชั่วครู่เดียว “ต้อยตึงนอนพักให้สบายก่อน แล้วนั่งรถสองแถวตรงนี้ไปขึ้นรถเข้ากรุงเทพฯ นะ... ตอนนี้พี่มีเงินไม่มาก ไม่อย่างนั้นก็ให้ต้อยตึงทั้งหมด...”

“พี่กลต นี่มันอะไรกันคะ พี่กลตจะทิ้งต้อยตึงที่นี่หรือ”

ไม่มีคำตอบ เขาทิ้งฉันเฉยๆ